

Drugi Międzyszkolny Konkurs „Młodzież poznaje teatr” — kontynuacja zorganizowanego w sezonie 1966/67 eksperymentalnego konkursu o tej samej nazwie — przyniósł nowe ważne rezultaty wzajemnych kontaktów młodzieży szkół średnich i Teatru Polskiego.

Konkurs okazał się imprezą potrzebną, a nawet konieczną, przybierającą charakter akcji ciągłej, cyklicznej — wobec zainteresowania coraz szerszego kręgu młodzieży uczestnictwem w zawodach o najlepsze miejsce w dyscyplinie znajomości sztuki teatralnej. Niemal wszyscy ubiegłorocznicy Konkursu przystąpili w sezonie 1967/68 do nowych form współzawodnictwa zespołowego i indywidualnego. Silnie zadzierzgnięta więź przyjaźni, a zatem i potrzeba częstych spotkań i rozmów Młodzieży z Teatrem i Teatru z Młodzieżą stanowi trwałą wartość akcji konkursowej. Teatr znalazł wśród „konkursowych” widzów pełne potwierdzenie jako czynnik wspomagający i kierujący kształtowanie wrażliwości estetycznej, postawy moralnej i ideowej, jako czynnik twórczy w trudzie gromadzenia duchowego bogactwa i rozwoju intelektualnego młodzieży.

Konkurs „Młodzież poznaje teatr” wykształcił już, i nadal kształci, aktywnych, tzn. rozumnie uczestniczących odbiorców w najważniejszym z naszych spotkań — przedstawieniu teatralnym. Wypowiedzi uczniów (w czasie dyskusji, w recenzjach) świadczą o autentycznej, często dojrzałej, potrzebie konfrontacji własnych przemyśleń z myślą twórców przedstawienia, o chęci wspólnego poszukiwania odpowiedzi na pytania trudne — o cel i sens działań, o postawę wobec świata, o sprawy narodu, historii przeszłej i współczesnej, o słusność ocen moralnych. Wypowiedzi te świadczą o tym, że Teatr stał się dla młodych widzów — prócz rozrywki — także szkołą racjonalnego myślenia, poszerzającą zasięg zainteresowań i wewnętrznych potrzeb kulturalnych. Powtórzony eksperyment nie zawiódł oczekiwań organizatorów Konkursu — Kuratorium Wrocławskiego Okręgu Szkolnego i Teatru Polskiego, przeciwnie: potwierdził znaczenie akcji konkursowej jako istotnie ważnego zadania społecznego, jako — sprawdzonej już po wtórnie — imprezy bardzo dla młodzieży potrzebnej, a dla pedagogów mającej niemałe znaczenie w pracy dydaktyczno-wychowawczej.

Podobnie jak w ubiegłym sezonie program Konkursu obejmował współzawodnictwo zespołowe i indywidualne w następujących dyscyplinach:

1. zbiorowym obejrzeniu pięciu przedstawień —

J. SŁOWACKIEGO — „SEN SREBRNY SALOMEI”

MOLIERE’A — „SKĄPIEC”

P. CALDERONA — „ZYCIE SNEM”

A. FREDRY — „ZEMSTA”

P. SHAFFERA — „KRÓLEWSKIE ŁOWY SŁOŃCA”

2. organizowaniu na terenie szkół dyskusji, opracowywaniu omówień krytycznych, referatów itp.;

3. inicjatywie w zakresie wszelkich form propagandy teatru (gazetki, fotogramy, notatki i sprawozdania ze spotkań i wywiadów z członkami zespołu Teatru Polskiego, organizowanie sejmików teatro-

Krystyna Skuszanka notuje swoje uwagi w Kronice Koła Miłośników Teatru przy Liceum Ogólnokształcącym w Oleśnicy

logicznych, wewnątrzszkolnych i międzyszkolnych konkursów i quizów teatralnych);

4. uczestniczeniu w międzyszkolnym turnieju wiedzy o teatrze;

5. uczestniczeniu w konkursie na najlepszą recenzję z przedstawienia.

Do Konkursu udział zgłosiło 40 szkół (22 z Wrocławia oraz 18 z terenu województwa wrocławskiego). Przewagę stanowiły szkoły techniczne (25).

Frekwencja młodzieży na przedstawieniach wymienionych jako podstawowy repertuar Konkursu była bardzo dobra, wielu konkurso- wiczów obejrzało spektakle dwu-, a nawet trzykrotnie. Świadczy to o rzetelnym, poważnym stosunku młodzieży do zadań przez nią podjętych, o chęci jak najlepszego poznania i zrozumienia przedstawień, których znajomość miała w końcowym etapie Konkursu decydować o wynikach współzawodnictwa. Należy tu podkreślić całkowity brak punktów karnych za uchybienia wobec zasad kulturalnego zachowania w Teatrze.

Szczególnie cenna była w czasie trwania Konkursu troskliwa opieka pedagogów prowadzących szkolne grupy konkursowe. Jak wynika z listów opiekunów szkolnych kół miłośników teatru, poznanie przez młodzież przedstawień teatralnych wzbogaciło program lekcji języka polskiego, a także stanowiło ważny element lekcji wychowawczych. Fakt aktywnego uczestnictwa w spektaklu teatralnym prócz podstawowej wartości kształcącej — poznania dzieła literackiego w jego interpretacji scenicznej, poprzez żywe słowo padające ze sceny — nabrał znaczenia szerszego, zmuszał do pogłębiania wiedzy o utworze poprzez dobór literatury pomocniczej — lektur z zakresu wiedzy o autorze i o teatrze, studiowania encyklopedii i słowników, historii literatury, historii polskiej i powszechnej, a nawet geografii (np. w wypadku *Królewskich łowów słońca*).

W dziedzinie propagandy teatru młodzież wykazała dużą inicjatywę i różnorodność pomysłów. Obok wystaw teatralnych, wydawnictw, fotogazetek, wystaw afiszów premierowych, programów i fotosów z przedstawień redagowane były gazetki „Wiadomości Teatralne”, albumy zawierające dokumentację przedstawień, bogato ilustrowane kroniki. W niektórych szkołach nowe premiery zapowiadano afiszami wykonanymi własnoręcznie przez uczniów. W Technikum Budowlanym we Wrocławiu nadawano w szkolnym radiowęźle cykliczną audycję „Rozmaitości Teatralne”. Wiele szkół zorganizowało quizy teatralne, które były próbą sprawdzianu znajomości spektakli, twórców przedstawień (reżyserów, aktorów, scenografów) lub zagadnień ogólnych z dziedziny wiedzy o teatrze. Były to zawody organizowane w zakresie jednej szkoły lub konkursy międzyszkolne. W Technikum Chemicznym w Brzegu Dolnym powołano szkolną agencję fotograficzną specjalizującą się w fotosach teatralnych, a w Liceum Ogólnokształcącym w Nowej Rudzie ośrodek filmowy popularyzujący sylwetki aktorów. Młodzież wielu szkół posiada bogate taśmoteki z nagraniami rozmów przeprowadzonych z członkami zespołu artystycznego Teatru Polskiego. W czasie trwania konkursu umożliwiono uczniom uczestniczenie w próbach generalnych, poznanie kulisów i pracowników Teatru, spotkania indywidualne i zespołowe z ludźmi Teatru.

Interesującą formę propagowania Teatru zainicjowała, jedyna

Strona z albumu Bogusława Tanioty (Technikum Chemiczne — Zarów).

Jerzy Krasowski w czasie próby.

HISTORIA TEATRU POLSKIEGO

Na zdjęciu Jerzy Krasowski, reżyser młodych solistów występujących w Zespole Teatru Polskiego.

Jerzy Krasowski objął kierownictwo artystyczne w Teatrze Polskim od 1 marca 1965 r.
Współpracuje od tego czasu z Krystyną Skuszańską. Ponadto pełnił funkcję
kierownika artystycznego. Jerzy Krasowski współpracował z Krystyną Skuszańską w Teatrze
w Nowej Hucie.